

ת"פ 19458/04/11 - מדינת ישראל נגד גולן ברזובסקי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 19458-04-11 מדינת ישראל נ' ברזובסקי
בפני סגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גולן ברזובסקי

הנאשם

נוכחים: ב"כ המשימה מתמחה סלבה בס

ב"כ הנאשם עו"ד גלעד כצמן

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת עובד ציבור, היזק לרכוש במזיד, הכשלת עיקול ומעשי פיזיות ורשלנות.

על פי הנתען בכתב האישום מדובר באירוע שהתרחש ביום 11/2/10 בסמוך לבית אחותו של הנאשם, עת הגיעו לביתה אנשי הוצל"פ לבצע צו עיקול.

דוד ארד סיפר בבית המשפט כי מזה עשרים שנים הוא בעל תפקיד בהוצל"פ ועוסק בהוצאת מעוקלים, תפיסת כלי רכב וכיו"ב. מכח תפקידו זה הוא אחוז בתעודה מטעמה של הנהלת בתי המשפט.

העד הציג צו אשר הופק בלשכת הוצל"פ בפתח תקווה ואת דרך הפקת הצו והבדיקות שנערכות לפני כן. באשר לאירוע דנן, סיפר העד כי כיומיים שלושה טרם האירוע שוחח עם החייב והלה דיבר עם עו"ד ב"כ עירית פ"ת באשר להסדר להשבת החוב, סוף דבר הענין לא הסתייע. לאחר מכן הוא נתבקש לבצע את הצו ואכן הגיע לכתובת הנדרשת ברחוב מסדה 50, כאשר המדובר בבית גדול מוקף בחומה. העד סיפר כי פגש באליהו - החייב, והבהיר לו מה בדעתו לעשות והלה מסר לו כי הוא בדרכו אל העיריה. העד ציין כי יתכן והחייב סבר כי יהיה בכך כדי לעכב את הפריצה אל הבית.

העד סיפר כי כאשר כבר היה בשלב של פריצת מנעול השער ברמה של כ-70% פריצה, הגיע למקום ג'יפ אשר נעצר בקצה הרחוב וממנו יצא בחור גדול ושאל אותו לזהותו. העד הזדהה כאיש הוצל"פ והלה השיב כי הדבר ידוע לו. לשאלת העד את הבחור מי הוא, סרב הלה להשיב. העד הסביר לו כי דיבר עם אליהו - בעל הבית וכי הלה הלך לדבר עם עו"ד וכי הוא - העד מבצע את שעליו לעשות והבחור השיב כי הדבר ידוע לו. העד ציין כי הוא הבין כי אותו בחור קשור בדרך כלשהי לאירוע, אך לא הבין כיצד.

לדעתו של העד אותו אדם, הבין כי הוא אינו פורץ וידע מה הוא עושה שם. אותו אדם - הנאשם, אמר לו תפסיק לפרוץ ועל כך השיב לו העד כי הינו איש הוצל"פ המבצע במקום עבודה חוקית, חדל מלהתייחס אליו ושב לעבודתו. העד אמנם שמע את נהימת המנוע של הרכב בו נסע העד במרחק מספר מטרים ממנו, אך היה בטוח שנהג הג'יפ יספיק לעצור, אלא שהוא המשיך בנסיעה מהירה מאוד וכך גם קיבל העד שעבד במקום מכה קלה. הנהג נכנס בעוצמה בשעה ובעמוד חשמל, שבר את ארגז הכלים של העד שהיה מונח במקום. העד נפל לאחור והיה המום במקצת. או אז יצא הנאשם מהרכב, והעד פנה לעברו ואמר לו כי יכול היה להרוג אותו, אלא שהנאשם אמר לו "נראה אותך עכשיו קודח". העד הסביר כי אדישותו של הנאשם לאחר האיומים היתה הגרועה מכל בעיניו.

הנאשם הותיר את רכבו במקום והלך והעד הזעיק את המשטרה למקום.

העד ציין כי הנזקים שנגרמו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם כי הוא נחבט בכתפו ונחבל בגבו, ארגז הכלים והמברגה נשברו והליך ההוצאה לפועל התעכב בשעה - שעה וחצי עד אשר הגיעו כוחות המשטרה למקום.

העד הכחיש את טענות הנאשם כי לא הזדהה בפניו ועל כן יכול היה הנאשם לסבור כי מדובר בפורצים. כן הכחיש את טענתו כי העד הוא שדקר את גלגל הרכב במזיד באמצעות מברג וכך נגרם הנקר והשיב: "אנו לא עוסקים בדמיונות. הוא נכנס לאוטו ודהר לכיוון שלנו, אני לא יודע אם הוא התכוון להרוג אותנו, אך מה שהו אעשה יכול להרוג אותנו, וכל מה שהוא אומר הוא מדמיון. הגיע גרר שהרים את האוטו. הגלגל הימני קדמי עמד על השער".

בחקריה הנגדית הוטח בעד כי אחותו של הנאשם היא שהזעיקה את המשטרה ולא הוא. העד עמד על טענתו וציין כי יתכן והיו אל המשטרה מספר קריאות. הוא ציין כי אינו יודע למה מצאה לנכון אחותו של הנאשם להזעיק את המשטרה.

עוד עמד העד על כך כי כאשר הוא מתחיל הליך של פריצה לצורך הוצאה לפועל אין חובה כי במקום יהיה נוכח שוטר, אלא די במלווה.

העד הבהיר בחקירתו הנגדית כי הצו שהגיש לבית המשפט (ת/2) משקף למעשה שני ביקורים שלו אצל החייב וכותרתו משקפת את הביקור הראשון, אזי אמר החייב כי יסדיר את חובו ואזי הגיע אליו יחד עם המלווה - מנשה ועם כלבן. בפעם השניה הגיע עם מנשה בלבד.

העד הוסיף והבהיר כי כאשר החל את ההליך בביקור השני היה החייב נוכח ואז עזב את המקום.

העד עמד על דעתו כי אין לו כל מושג מדוע יש בגלגל רכבו של הנאשם נקר וחזר והזכיר כי הנאשם עלה ברכבו על ארגז הכלים, בו מצויים כלים רבים מסוגים שונים. הוא ציין כי אותה על היה הוא שרוע על הקרקע בשל נפילתו.

עוד סיפר העד כי הגם שאינו חייב להראות את הצו שבידו לנאשם אלא לחייב עצמו ולו הראה את הצו, הרי שהוא הראה את הצו גם לנאשם עצמו ואף ביקש ממנו כי לא יפריע לו בפעולותיו על פי צו זה.

עוד הוסיף העד ואמר כי גם כאשר הגיעה המשטרה למקום התקשו השוטרים לאתר את הבעלים ש הרכב, שכן כזכור הנאשם ירד ממנו ועזב את המקום. בעלת המקום - אחותו, טענה בתוקף כי אין המדובר ברכב שלה וכי אינה יודעת במה המדובר. רק לאחר זמן רב, מסרה לשוטרים את מפתחות הרכב וכי מדובר באחיה.

כל אותה עת עסק העד בפתיחת מנעול השער.

הוגש הצו עימו הגיע העד למקום (ת/2). בכותרתו מילא העד בכתב יד את שמו כבעל התפקיד.

פרטי החייב, כתובתו וההליך מודפסים ולמטה מכך בחלק הנושא כותרת: "דו"ח על ביצוע פעולה מבצעית" רשם העד מספר מועדים שבהם ביקר אצל החייב. וכן נרשם: "מצאתי את חביב אליהו - אני לא משלם אני נוסע לעו"ד - תעשה מה שאתה מבין. במהלך הפריצה הגיע ג'יפ שאל אם אנחנו ההוצל"פ ושנפסיק לפרוץ וטען כי אליהו שלח אותו והוא גיסו משהברתי לו כי הצו חייב להתבצע נכנס לרכבו ודהר לעברנו פגע בי בכתף ימין ופגע בשער דרס את ארגז הכלים וכלי הפריצה. למקום הגיעה משטרת פ"ת אשת החייב בבית לא יצאה מהדלת רק צועקת מעבר לדלת".

עוד ציין העד על גבי הדו"ח כי נהג הרכב נמלט רגלית מן המקום וכי הרכב צולם.

לוח הצילומים שצילם העד הוגש לבית המשפט (ת/3). בצילומים אל המתועד הרכב של הנאשם לאחר עצירתו, כאשר גלגל ימני קדמי שלו מצוי על ארגז הכלים והדופן הימנית קדמית שלו צמודה לקיר הבית ולשער הבית. חלק מכלי העבודה נראים מחוצים תחת גלגלי הרכב. צילום הרכב לאחר שהוזז מעלה כי בגלגל הימני קדמי שלו היה נקר.

ב"כ הנאשם ביקש להגיש את הודעתו של דוד ארד במשטרה (נ/2) בה מסר כי פגש את החייב בסמוך לביתו והם לא הגיעו להסכמה והלה אמר לו כי יעשה כרצונו ועזב את המקום. לאחר מכן התקשר העד אל החייב והודיע לו כי הוא מתחיל לבצע את הצו. וכך עשה, ואזי הגיע למקום הנאשם ששאל האם הם מהוצל"פ ומשהשיבו לו בחיוב, ציין כי הוא אחיה של אשת החייב והורה להם להפסיק לפרוץ. משהמשיך העד במעשיו,

הבחין כי הנאשם שב למקום עם ג'יפ דוהר לעברו על המדרכה באופן מטורף על מנת לדרוס אותו ובשניה האחרונה הצליח להימלט ותוך כך קיבל מכה בכתף מן הרכב ואילו הג'יפ פגע בחוזקה בשער הבית. העד נפל וצעק על הנאשם, אלא שהלה עזב באדישות את המקום ואמר לו "נראה איך אתה לא מפסיק עכשיו לקדוח".

מנשה ארד הוא זה אשר התלווה לדוד ארד ביום האירוע למקום ביצוע הצו.

הוא סיפר כי קבלן ההוצל"פ שוחח עם החייב אשר טען כי הוא מגיע למקום וסוף דבר הודיע כי לא יגיע ואילו הקבלן הודיע לו כי יבצע את הצו ופרץ את הדלת ואכן השניים החלו בתהליך הפריצה. הגיע אדם גבוה ושאל לפשר מעשיהם. קבלן ההוצל"פ הציג לו את תעודתו מטעם הנהלת בתי המשפט וכן את הצו לביצוע. הלה התווכח עימו, עזב את המקום, הלך אל מעבר לפינת הכיבוש וחזר עם ג'יפ, כאשר הוא נוסע לכיוון השער במהירות גבוהה, דרס את ארגז הכלים ופגע בקבלן בכתפו וכן חסם את השער. לאחר מכן הזמינו השניים את המשטרה.

העד סיפר כי אשת החייב היתה בבית אותו יום וזאת הוא יודע כיוון שקודם לכן נשמעו צעקות מתוך הבית.

העד הוסיף כי אינו מבין דבר באשר לשאלת חוקיות הצו.

משהוטחה בעד טענת הנאשם כי אמו התקשרה אליו ואמרה לו כי מנסים לפרוץ אל הבית והוא ניגש אליהם והם סרבו להזדהות השיב העד כי מדובר בשקר מוחלט. וכי הדברים לא היו ולא נבראו. הוא סיפר כי משהנאשם שאל אותם לזהותם הוצגה לו תעודה של קבלן הוצל"פ והאישור החוקי של בית המשפט. הנאשם הוא שלא השיב על כך והלך ושב עם הג'יפ ודרס את איש ההוצל"פ ואת ארגז הכלים.

משהוטח בו כי אשת החייב טענה כי היתה בהרגשה כי פורצים לביתה, השיב העד כי הדבר אינו כך למיטב ידיעתו.

העד הבהיר כי הוא אחיו של דוד ארד וכי אינו עובד שלו, אלא הוא נהג הובלות מטעם הנהלת בתי המשפט ואינו בעל תעודת הסמכה מטעם הוצל"פ, כפי שמחזיק דוד ארד. תפקידו ואתו יום היה ללוות את דוד. העד ציין כי הוא עצמו לא ראה את הצו אותו יום, אבל ראה את דוד מראה לנאשם את הצו.

העד הבהיר כי אף אינו צריך לחתום על הדו"ח ולמעשה תפקידו מסתכם בתפקיד סבל כמסייע להוציא את החפצים מן הבית.

לשאלות חוזרות ונשנות של ב"כ הנאשם בענין זה, השיב העד כי דוד הראה לנאשם הן את תעודת ההסמכה שלו והן את הצו. הוא לא אמר זאת במשטרה כיוון שלא נשאל על כך.

העד הכחיש כי דוד נטל מברג בידו ואיים על הנאשם.

ב"כ הנאשם ביקש להגיש את הודעתו של העד במשטרה (נ/3). הודעה זו נגבתה כשנה לאחר האירוע.

העד מסר כי אשת החייב לא פתחה את הדלת אולם פתחה בצעקות ודוד החל בפריצה. לאחר מספר דקות הגיע הנאשם ושאל מי הם ודוד הבהיר לו שהחייב מודע לכך שמתבצעת אצלו פריצה על ידי הוצל"פ. הנאשם אמר שאל להם לעשות כן ועזב כאשר לפתע חזר בג'יפ ועל העל המדרכה, ארגז הכלים והשער. כתוצאה מכך נדחף דוד ולמיטב זכרונו פגע הג'יפ בכתפו של דוד.

העד הוסיף כי לפי הזווית שהגיע הנאשם היה זה שהשער ייחסם והצו לא יבוצע.

סמ"ר ליטל זקין היא שוטרת אשר הוזעקה למקום האירוע וערכה דו"ח פעולה (ת/1) ממנו עולה כי אשת החייב היא שהזעיקה את השוטרים והודיעה כי מחוץ לביתה מצויים אנשים לא מוכרים המנסים להיכנס אל ביתה.

משהגיעה העדה למקום עם שוטר נוסף פגשה במקום את איש ההוצל"פ דוד ארד שהזדהה בפניה, באמצעות תעודה ואף הציג בפניה א הצו, כן סיפר לה כי שוחח עם החייב ולאחר שלא הגיעו להסכמה כלשהי עזב החייב את המקום והוא החליט לבצע את הצו וכי אז הגיע למקום הגיס של החייב בג'יפ האמור וביקש ממנו להפסיק את עבודתו. משראה הגיס כי אין בכוונתו לעשות כן, נכנס לרכבו והחל בנסיעה לכיוונו. כשניסה ארד להתחמק, נפגע קלות בכתפו מן הרכב. לאחר מכן נמלט הגיס מן המקום. העדה ציינה כי אכן הבחינה בג'יפ העומד על המדרכה כאשר הוא עומד על תיבת כלי העבודה, לה נגרם נזק וכן פגע בשער ביתו של החייב.

העדה שוחחה עם אשת החייב והסבירה לה כי בידי אנשי ההוצל"פ צו המאפשר להם לפעול על פיו לרבות כניסה בכוח, אך היא סרבה לשתף פעולה. למקום הגיע שוטר נוסף ושער הבית נפרץ על ידי אנשי ההוצל"פ. העדה ציינה בדו"ח כי הג'יפ עמד בצמוד לשער והיה צורך לטפס עליו כדי להיכנס לבית. השוטר הנוסף נכנס עם אנשי ההוצל"פ לבית והם החלו לבצע את עבודתם. למקום הגיע החייב שמסר כי מי שנהג ברכב הוא אחיה של אשתו ושמו גולן אולם איש מהנוכחים לא היה מוכן למסור את מספר הטלפון שלו או פרטים נוספים אחרים. למקום הגיע אביה של האישה אשר הזיז את הרכב ממקומו ואפשר את הכניסה לבית.

העדה הסבירה כי הראשון בו פגשה היה איש ההוצל"פ ורק לאחר מכן דיברה עם אשת החייב על אף שהיא היתה המודיעה והבהירה כי בעת שגילתה כי מדובר באיש הוצל"פ הרי שיש להניח כי לא בפורצים המדובר.

העדה ציינה כי בדקה את תקפותו של הצו שבידי איש ההוצל"פ מבחינת פרטים: כתובת, שם, תאריך וכיו"ב.

אף אסף בנו הוא שוטר אשר הגיע למקום על סמך קריאה של אשת החייב וערך על כך דו"ח פעולה (ת/4).

מדו"ח זה עולה כי אסף הגיע למקום על מנת לסייע לצוות אחר בהתנגדות לביצוע צו הוצל"פ. הוא הבחין בג'יפ שנכנס בשער הכניסה לבית וארגז כלים מתחת לגלגלי הרכב. איש ההוצל"פ שנכח במקום, דוד ארד,

סיפר לו כי משהגיע למקום גילו בני המשפחה התנגדות לביצוע הצו והוא החל לבצע התפרצות, כאשר לפתע הגיע למקום אדם שטען שגם הוא בן משפחה בשם גולן ברכב האמור וביקש מהם לעזוב את המקום. משהם סרבו, נכנס לרכבו וניסה לטענת ארד לדרוס אותו. ארד סיפר כי נחבל בכתפו ואינו זקוק לטיפול רפואי. הרכב נכנס בגדר וגולן נמלט מן המקום. מבעד לגדר פנה אסף אל בעלת הבית וביקש ממנה לפתוח את הדלת על מנת שניתן יהיה לבצע את הצו ובתחילה היא סרבה לשתף פעולה. לאחר מכן אפשרה את הכניסה לדירה והצו בוצע. בעלת הבית סרבה למסור את פרטיו של גולן, שהתברר כי הינו אחיה.

גל חدد הוא שגבה את הודעת הנאשם נשאל מדוע לא בוצע עימות בתיק זה והבהיר כי הוא לא טיפל בתיק זה מלבד גביית הודעת הנאשם והשיקול בדבר עריכת עימות אם לאו הוא של קצין החקירות.

הוגשה הודעתו של הנאשם (ת/5) בה מסר כי קיבל הודעה מאמו כי יש ניסיון פריצה לבית אחותו והיא היתה מאוד מבוהלת ומפחדת. משהגיע למקום הבחין בשני אנשים מנסים לפרוץ את שער הכניסה. הוא פנה אליהם וביקש מהם להזדהות ומששאלו אותו לזהותו השיב כי הוא אחיה של בעלת הבית. השניים אמרו לו כי אין זה מעניינו וכי הם מההוצאה לפועל. הוא ביקש לראות תעודות, אך השניים סרבו. מאחר שהוא חשש כי מדובר בפורצים התקדם עם רכבו כלפי השער על מנת לחסום להם את הגישה. בשלב זה קפץ אחד מהם עם מברג ואיים לדקור אותו. הוא יצא מן הרכב ונמלט מן המקום.

משהראה החוקר לנאשם את תמונות הרכב ושאל לסיבת הנקר, השיב הנאשם כי כמו שאיים אותו בחור לדקור אותו, הוא מעריך שדקר את הגלגל. הנאשם אישר כי ידוע לו שאותה עת היתה אחותו בבית. אם כך, הקשה עליו החוקר הרי היא ידעה כי מדובר באנשי הוצל"פ ולא בפורצים ועל כך השיב כי אינו יודע וחזר על כך כי אמו היא שהתקשרה אליו והזעיקה אותו בשל פריצה.

המשיך החוקר והקשה מדוע לא התקשר הנאשם אל בעל הבית והיה מברר את הטענה ועל כך לא השיב הנאשם בתשובה כלשהי. משהמשיך החוקר בשאלותיו התמיד הנאשם בשתיקתו ואף באשר לשאלות הנוגעות לנסיבות האירוע סרב לענות.

בבית המשפט סיפר הנאשם כי אמו התקשרה אליו והיתה היסטרית ועל כן מיהר אל בית אחותו. לדבריו, האחות התקשרה אל האם וסיפרה לה כי פורצים לביתה. הוא הבחין בשניים הפורצים את השער שמסרו להם כי הם מהוצל"פ וכי הדבר אינו מעניינו. גם משמסר להם כי הוא אחיה של בעלת הבית אמרו לו להסתלק מן המקום. הנאשם סיפר כי נכנס לרכבו והחל להתקדם באיטיות רבה מאוד כאשר השניים הבחינו בו בבירור ואף צעקו אליו תוך כדי ההתקדמות, התרחקו ממנו ואף דפקו על רכבו על מנת שיפסיק להתקדם, אולם הוא המשיך להתקדם בצורה איטית, הם זזו הצידה והוא חסם את השער.

משנשאל מדוע עשה זאת, השיב כי שמע את אחותו צורחת ועל כן צעק לה כי תזעיק את המשטרה וסגר את השער. הוא יצא מן הרכב ואז התקרב אליו אחד הבחורים עם מברג ואיים עליו. הוא בחר שלא להתעמת איתו והסתלק מן המקום. בהמשך נתן את מפתחות הרכב להוריו על מנת שיקחו משם את הרכב.

לדברי הנאשם מי מהשניים לא נפגע כתוצאה ממעשיו, אלא הם עמדו במקום וקללו. הוא התקרב באיטיות רבה והרכב עמד בסמוך אליהם. לדבריו לא ניתן היה להתקרב בתנופה ובמהירות.

בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי הגם שסבר שמדובר בפורצים הוא התקרב אליהם באיטיות כה מרובה כפי שתאר למרחק של שלושה מטרים.

הנאשם אישר כי לא התקשר אל המשטרה וציין כי לא עשה כן כיון שבראש מעייניו היה להגיע אל המקום וכי גם כאשר הגיע אל המקום מצא לנכון לברר עימם מיהם ולא להתקשר אל המשטרה.

לשאלה מדוע לא מסר במשטרה את התיאור של נסיעתו האיטית ודפיקות הבחורים על הרכב, השיב: "עפ"י התגובות של האנשים כששמעתי אותן, מצאתי לנכון להסביר את הדברים בשלב זה. שמעתי איך אנשים מגיבים כלפי מה שקרה, אז קיבלתי נקודות נוספות שמצאתי נכון להבהירן יותר".

משנשאל הנאשם מדוע הפסיק להשיב לשאלות החוקר במשטרה בנקודה בה נשאל מדוע לא התקשר אל בעל הבית, השיב כי תחילה שיתף פעולה, אולם אז הבין כי השוטר שופט אותו והוא כבר אמר את כל שהיה עליו לומר לפני כן "כשהגיעו שאלות שהמטרה היתה להרשיע ולא להבין אמרתי שאני מפסיק לענות".

הנאשם הסביר כי למרות שנסע במהירות של קמ"ש אחד, הוא הצליח לעלות על ארגז הכלים ולפגוע בשער, כיון שמדובר בג'יפ ועוד הסביר כי לא התקשר אל גיסו לאור הנסיבות שהיו במקום ומאחר שבחר לייצר מעצור מינימלי.

לשאלה הכיצד בתוך כל הכאוס שתאר, בחר לנעול את הרכב ולהותירו במקום, השיב כי הורה לאחותו להתקשר אל המשטרה טרם עזב כיוון שרצה להימנע מאלימות. לשאלה הכיצד השאיר כך את אחותו יחד עם שני פורצים העלולים להיכנס אל ביתה, השיב כי לא היה רחוק מן המקום וגם הוריו היו באזור וכי המטרה הושגה כיוון שהושג עיכוב.

משנשאל הנאשם איזו סיבה יש לשניים שאינם מכירים אותו לאיים עלי עם מברג, השיב: "לאחר שעליתי עליהם עם האוטו" ומשתמחה התובעת לאור אישורו כי "עלה עליהם, מיהר לתקן" לא, על ידם..."

אליהו חביב הוא החייב, העיד מטעם ההגנה וסיפר על לקיחת החפצים הברוטלית שנערכה בביתו על ידי אנשי ההוצל"פ ועל דין ודברים שהיה לו עימם. עם זאת אישר כי הוא לא נכח במהלך האירוע נשוא כתב האישום ולמעשה, כאשר הגיע לביתו גם הליך העיקול היה לקראת סיומו ומרבית החפצים כבר היו במשאית.

יפית ברזובסקי, היא אחותו של הנאשם, העידה מטעם ההגנה וסיפרה כי ביום האירוע הבחינה בשני אנשים ליד השער וסברה כי מדובר בפורצים. היא התקשרה למשטרה ונאמר לה כי ישלחו ניידת. משחלפה רבע שעה

התקשרה אל אמה, אשר הזעיקה את אחיה. היא סיפרה כי חשה פחד נוראי וחרדה כי מנסים לפרוץ לביתה.

בחקירה הנגדית נשאלה העדה מדוע לא התקשרה לאחר מכן לאמה להודיע לה כי למעשה אין המדובר בפורצים והשיבה "מה היה לי להתקשר?" ולאחר מכן הוסיפה כי בשלב מאוחר יותר הגיעה האם לבית ולקחה את הילדים. לשאלה מדוע סרבה למסור את פרטיו של אחיה, השיבה כי היתה במתח וחרדה. משהטיחה בה התובעת כי במשטרה מסרה בזמנו כי לא מסרה את הפרטים כיוון שרצתה להגן עליו וכיוון שסברה כי לא עשה כל רע, השיבה: "זה מה שהוא כתב, הוא יכול תאר מה אני מרגישה? ... כל מה שכתוב נכון, זה נעשה מתוך פחד".

משהמשיכה והקשתה התובעת וציינה כי בהמשך חקירתה שתקה העדה ולא שיתפה פעולה עם המשטרה, אלא הביטה ברצפה כל העת, השיבה: "נכון, עשיתי מדיטציה". והבהירה כי ביקשה מספר דקות לחשוב.

דינה ברזובסקי אמו של הנאשם, סיפרה בבית המשפט כי בתה התקשרה אליה וסיפרה כי מנסים לפרוץ את השער וכי אינה יודעת מי אלה. הבת צרחה, בכתה ונשמעה מפוחדת ועל כן יצאה אל המקום מיד. היא התקשרה אל הנאשם וביקשה את סיועו. לדבריה, הנאשם הגיע למקום מיד והיא החנתה במרחק מה על מנת "שהם לא ירגישו שאני משפחה". היא הבינה לפי התגובות של הנאשם כי הוא ביקש שהם יזדהו והם סרבו לכך "ואז הוא העלה את הרכב על המדרכה בכניסה לבית ועצר את כל הנעשה".

בחקירה הנגדית נשאלה האם האם אין זה מוזר כי בתה היסטורית והיא עמדה בצד ולא נכנסה אליה. היא השיבה כי השער היה נעול. היא נשאלה מדוע לא ניגשה בפשטות וצעקה עליהם ויש להניח כי לו היו אלה פורצים, היו נמלטים מן המקום וחלף זאת היא עמדה מן הצד והביטה. על כך השיבה האם: "הבת בהיסטוריה בתוך הבית, אני הייתי בחוץ וגם הם". היא ניסתה לומר כי לא יכולה היתה להיכנס כיוון שהשניים עצרו אותה בשער ואולם משהטיחה בה התובעת כי לא אמרה זאת כלל ועיקר וכי אמרה שעמדה מן הצד, אישרה כי אכן כך היו פני הדברים.

משהטיחו באם את גרסת הנאשם כי השניים דפקו על הרכב כאשר התקדם באיטיות, השיבה כי היא ראתה שהם עלו על הרכב. משנשאלה לגבי הדפיקות על הרכב, השיבה כי אינה זוכרת ויתכן שאינה זוכרת את שהתרחש, אולם יחד עם זאת, כך מסרה לא היתה תגרה כלשהי.

עד התביעה העיקרי הוא העד דוד ארד, הגם שעדותו של עד זה אינה עומדת לבדה אל מול גרסתו של הנאשם ויש לה תימוכין בראיות נוספות.

עדוּתו של העד היתה סדורה, בהירה וקוהרנטית. דבריו היו נחושים וברורים. עוד יצויין כי לא נמצאו בדבריו סתירות ופירויות ובוודאי לא כאלה היורדות לשורשו של ענין ואשר יש בהן כדי לפגום במהימנותו.

ב"כ הנאשם טוען נגד פעולתו של דוד ארד כמעקל מטעם הוצל"פ ולטעמו אסור היה לו לפרוץ לביתו של

החייב וכן טוען לסתירות בעדותו שלו ובין עדותו שלו לבין עדותו של אחיו, מנשה ארד.

ב"כ הנאשם טוען כי שלא כגרסתו, הרי שהוא לא פגש בחייב ואף לא הציג בפניו את הצו וכן כי רק במהלך עדותו בבית המשפט הוא נזכר לספר כי היה במקום במספר הזדמנויות ופרש את האמור בצו כי הגעתו למקום עם כלבן ופורץ מנעולים היתה למעשה, בהזדמנות קודמת.

עיון בהודעתו של העד במשטרה מעלה כי הוא מסר שהגיע למקום אותו בוקר לאחר תיאום עם החייב והלה אכן חיכה לו במקום. מכאן שהיה ביניהם דין ודברים קודם. גם בהודעתו שבמשטרה ולא רק כרשום על גבי הצו, מסר העד כי הציג את הצו בפני החייב וכי יתר על כן אף הודיע לו לאחר מכן טלפונית כי הוא מתחיל בהליך הפריצה.

ובאשר לחוקיות הפריצה, הרי שכרשום על גבי הצו עצמו וסעיפי החוק הנזכרים בו, מוקנית סמכות הפריצה לנציג הוצל"פ אם יש צורך בכניסה למקום בדרך כזו וכן מוקנית לו סמכות שימוש בכוח ובפריצה אף להוצאת מטלטלין באם עלה צורך בכך.

טען ב"כ הנאשם כי העד לא ציין על גבי הדו"ח כי נכח עימו עד, כמתחייב בחוק לענין זה וכי שמו של מנשה עלה רק בבית המשפט. שמו נזכר בדו"ח כאמור לעיל באשר להזדמנות קודמת.

גם אם שמו של העד מנשה לא עלה כמלווה של העד דוד ארד לענין פעולה זו, הרי נדמה כי אין כל חולק כי הוא נכח במקום כמלווה ואף הנאשם אינו חולק על כך. על כן, אין בהעדר שמו מן הדו"ח כדי להפוך את פעולתו של דוד לבלתי חוקית.

יתר על כן, יצויין, כי למעשה, אף אשת החייב, יפית נכחה במקום.

ב"כ הנאשם טען לסתירות מהותיות בין מנשה ארד לדוד ארד.

הוא ציין כי מנשה ארד לא ציין כי הצו הוצג לחייב וכי החייב נכח במקום. אכן מנשה ציין כי דוד התקשר אל החייב והודיע לו כי בדעתו לפרוץ אל הבית וכך נעשה. יש לזכור כי אף דוד העיד על כך, אלא מסר כי היה זה בשלב מאוחר יותר ולאחר שפגש את החייב במקום קודם לכן והלה פנה לנסות ולהסיר את רוע הגזירה.

כן טעם ב"כ הנאשם כי מנשה טען כי דוד הציג בפני הנאשם תעודה של נציג הוצל"פ בעוד דוד לא טען כך לא במשטרה ואף לא בבית המשפט, אלא טען להצגת הצו בלבד.

עוד יש לזכור כי דוד ארד מסר את הודעתו שבמשטרה ביום האירוע ממש בעוד שמנשה ארד מסר את הודעתו שנה לאחר האירוע ויש ליתן לכך משקל.

כך או כך, לא מצאתי כי בכך יש לפגום במהימנות אחת מן העדויות כאשר השניים מסרו עדויות דומות באשר

לגרעין האירוע ומהותו.

כן טען ב"כ הנאשם כי העובדה שלא נצפתה כל חבלה אצל דוד פוגמת אף היא במהימנות והצביע על כך שתחילה מסר במשטרה כי נזקק לטיפול רפואי ואילו בבית המשפט מסר כי לא נזקק לכך ואילו עדי ההגנה מסרו כי לא נפגע כלל.

לעדויותיהם של עדי ההגנה אתייחס להלן ובאשר לטיפול רפואי אציין כי גם דוד עצמו מסר כי החבלה שנחבל בכתפו היתה קלה ועל כן גם בכך לא מצאתי כדי לפגום במהימנותו ובמיוחד אמורים הדברים משדוד מצא לספר על חבלה זו כמו גם על כלל האירוע, מיד לאחר התרחשותו לשוטרים שהגיעו למקום וכפי שפורט לעיל ואף בדו"חות הפעולה שלהם יש כדי להוות תימוכין לגרסתו.

על כן, נתתי אמון בגרסתו של דוד ארד, הנתמכת כאמור בדו"חות הפעולה של השוטרים ובעדותו של מנשה ארד.

ב"כהנאשם טען כי עומדת לו לנאשם הגנה של טעות בעובדה כיוון שהוא בסבר שמדובר בפורצים.

לא ניתן לקבל גרסתו זו הן מפני שנתתי אמון בגרסאותיהם של דוד ארד ומנשה ארד ולפיהן ידע הנאשם כי מדובר באנשי הוצל"פ ועל כן אין כל בסיס לטענה זו שאינה עומדת והן מפני שטענה זו אינה עומדת במבחני היגיון ושכל ישר.

לא ניתן היה ליתן אמון בגרסתו זו של הנאשם והיא לא נשמעה כנה וסבירה וכאמור אף אינה עומדת במבחני היגיון ושכל ישר.

הנאשם כך תאר, שמע מפי אמו כי פורצים לבית אחותו והוא נזעק למקום. מסתבר כי בחר להתעמת עם הפורצים בעצמו וטעמו עימו, אך לא בחר להזעיק את המשטרה למקום, דבר המתבקש לעשות כאשר יש הודעה על פריצה. גם לגרסתו הוא צעק לאחותו שתזעיק את המשטרה, כבר כאשר היה במקום ובמהלכו של האירוע. ראשית מחנה הנאשם את רכבו במקום אחר ויורד רגלית לעבר אותם פורצים ורק לאחר מכן הוא שב עם רכבו אל המקום ולא ברור מדוע.

גם כאשר הוא בוחר לשוב עם רכבו, על מנת, כגרסתו, לעכב אותם ולשים להם מעצור בפני השער, אין הוא מתקשר אל המשטרה.

בשלב זה כבר שמע הנאשם מאותם פורצים כי הם מזדהים כאנשי הוצל"פ ויכול היה לבדוק טענתם בקלות בין באמצעות פניה למשטרה ובין באמצעות פניה לבעל הבית - גיסו. משנשאל במשטרה מדוע לא פנה אל גיסו בחר בזכות השתיקה ובבית המשפט הסביר את שתיקתו בכך שהשוטרים בחרו להרשיעו בשאלות אלה ועל כן

לא השיב עליהן. בבית המשפט השיב על שאלות אלה בתשובות מתפתלות, מתחמקות ולא ענייניות.

הנאשם סיפר בבית המשפט כי משהתקרב אל השער באיטיות רבה מאוד התרחקו הפורצים ממנו ודפקו על הרכב. גרסה זו לא סופרה קודם לכן. הוא לא הזכירה במשטרה ועוד עולה התמיהה הכיחד זה לא נזכרה גם במהלך חקירותיהם הנגדיות של מנשה ארד ודוד ארד באם ידוע היה כי זוהי גרסתו של הנאשם? נראה, איפוא, כי זוהי גרסה כבושה אשר הותאמה לאשר שמע הנאשם בבית המשפט.

עצם הגירסה של נסיעה באיטיות תמוהה מאוד לאור הנזקים שנגרמו.

אפילו תאמר כי דוד ארד לא נפגע כפי שמסר, הרי שנגרם נזק לשער וכן לארגז הכלים ולכלים שהיו במקום, באופן שאינו תואם נסיעה במהירות של קמ"ש אחד, כפי שמסר הנאשם.

תמיהה נוספת עולה מהמשך הגירסה לאור תיאורו של הנאשם הכיחד יצא מן הרכב ונמלט מן המקום לאחר שאחד מן השניים איים עליו במברג. הנאשם אשר הגיע להציל את אחותו מן הפורצים ועל מנת שלא תישאר במקום לבדה עימם ואשר בחר לעשות כן בעצמו וללא סיוע המשטרה, הותיר עתה את אחותו לבדה עם אותם פורצים, כאשר עתה הם גם מאיימים במברג. ברי כי לא ניתן ליתן אמון בגירסה כזו. לא ניתן לקבל את דבריו כי בחר שלא להתעמת עימם כאשר נסיעתו ברכב לעברם אינה אלא עימות עימם.

ועוד לא ניתן היה להבין כלל ועיקר מדוע לאחר הדברים האלה שלח הנאשם את הוריו ליטול את רכבו שהותיר במקום ולא חזר בעצמו לקחתו. לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת לכך ואין אלא לקבוע כי הנאשם לא חזר אל המקום וזאת לאור התנהגותו הקודמת שם.

ובאשר לעדי ההגנה -

בעדותו של אליהו חביב לא היה כדי לשפוך אור על האירועים כיוון שהוא לא נכח בשלבים הרלבנטיים שלהם.

אחותו של הנאשם - יפית העידה על חששה מפני אותם פורצים ועל הזעקתו של אחיה למקום, אך לא יכולה היתה להעיד על האירוע עצמו. באשר לשאלות שהופנו אליה מדוע לא מסרה את פרטיו של אחיה עם תום האירוע כפי שנתבקשה לעשות, הסתבכה האחות במסכת תשובות פתלתלה, מתחמקת וסותרת, כפי שפורט לעיל ולא ניתן היה ליתן אמון בדבריה.

גם בדבריה של האם, דינה לא ניתן היה ליתן אמון. עלתה תמיהה קשה הכיחד מחד גיסא היא העידה כי נזעקה לקריאות בתה אשר במצוקה ואצה חשה למקום ומאידך גיסא היא נעמדה במקום מרוחק ולמעשה עמדה מנגד וזאת "על מנת שלא ידעו שהיא מן המשפחה" ומדוע שלא ידעו כך? רק לאם הפתרוני. היא לא ידעה להסביר מדוע לא ניסתה להפחיד, למעשה, את הפורצים על מנת שיתרחקו מן המקום או לא ניסתה להיכנס

אל הבית והסתבכה בתשובות שאינן נכונות בענין זה.

באשר לנאשם ולאירוע בו היה מעורב, ניסתה להסביר את מהלכיו מתוך נקודת מבטה ממרחק ומה שסברה כי ארע, דהיינו, היא סברה כי הוא מנסה לדעת את זהות הפורצים וכי הם מסרבים להשיב לו והכל ממרחק ועל אף שלא שמעה את הדברים. ברור שלא ניתן ליתן אמון בגירסה כזו או ליתן לה משקל כלשהו.

הנה כי כן משלא ניתן אמון בעדות הנאשם או בעדויות עדי ההגנה, יש לדחות את טענתו כי סבר שמדובר בפורצים ועל כן פעל כפי שפעל.

על כן יורשע הנאשם בעבירות של

תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 392א(א) לחוק העונשין

היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין

הכשלת עיקול, לפי סעיף 264 לחוק העונשין

מעשה פזיזות או רשלנות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, במעמד הצדדים